

zbyl účinnosti a nebyl nahrazen žádným obdobným předpisem, který by takovéto vypovězení připouštěl, nestanovil trest přesně podle zákona (§ 32 tr. z.), nýbrž uložil obžalovaným trest, jaký pro ně, jako cizince, není v trestním zákoně stanoven a vykročil tak ze své moci trestní (§ 281, č. 11 tr. ř.). Tím porušil zákon v ustanovení §§ 32, 25 tr. z. (§ 14 uved. nař.) v neprospěch obžalovaných, kteří mají na území Protektorátu Čechy a Morava své bydliště.

Bylo proto vyhověno zmateční stížnosti generální prokuratury k zachování zákona, vznesené podle § 33 tr. ř. a podle § 292 tr. ř. uznáno právem, jak uvedeno.

Čís. 6421.

Porotní soudní sbor je i bez návrhu stran povinen dáti porotcům eventuální otázky, vyšly-li při hlavním přelíčení na jevo skutečnosti, které by, kdyby byly pravdivé, podmiňovaly jiné právní posouzení činu, kladeného obžalovanému za vinu. Při tom má pouze zkoumati, mohou-li tyto skutečnosti odůvodniti onu jinou právní kvalifikaci, kdežto o otázce jejich pravdivosti rozhodují výhradně porotci.

Je zmatkem podle § 344, č. 6 tr. ř., nebyly-li porotcům dány vedle hlavní otázky na zločin loupeže podle §§ 190, 194, 195 tr. z., pokud se týče na provinění loupeže podle § 3 zák. č. 48/1931 Sb. z. a n. a §§ 190, 194, 195 tr. z. i eventuální otázky na zločin podle §§ 9, 171, 174 I, písm. c) tr. z., podle §§ 171, 174 I, písm. c) tr. z., podle §§ 185, 186, písm. a) tr. z. a podle § 157, odst. 2 tr. z. a na provinění podle § 3 zák. č. 48/1931 Sb. z. a n. a podle §§ 185, 186, písm. a) tr. z., ač byly obhajobou obžalovaných napověděny skutkové podstaty těchto trestných činů.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1939, Zm I 510/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmatečným stížnostem obžalovaných A., B. a C., jakož i Marie D., matky mladistvé obviněné Valerie D. a jejího obhájce Dr. P., a Václava E., otce mladistvé obviněné Alžběty E., do rozsudku krajského soudu jako soudu porotního, jímž byli uznáni vinnými obžalovaní A., B. a C. zločinem loupeže podle §§ 190, 194, 195 tr. z., a mladistvé obviněné D. a E. proviněním loupeže podle §§ 190, 194, 195 tr. z. a § 3 zák. č. 48/1931 Sb. z. a n., zrušil výrok porotců a na něm se zakládající rozsudek ve výroku o vině a trestu a ve výrocích s tím souvisících a odkázal věc do příštího zasedání porotního soudu k novému projednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Zmatečným stížnostem obžalovaných A., B. a C., jakož i zmatečným stížnostem zákonných zástupců mladistvých obviněných D. a E. a obhájce obviněné D., napadajícím rozsudek v celém rozsahu, nutno při-

znati oprávnění, pokud s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 344, č. 6 (nesprávně podle č. 5) tr. ř. namítají, že porotní soudní sbor porušil předpis § 320 tr. ř. tím, že nepoložil porotcům eventuální otázky na skutky, spadající pod jiný trestní zákon, než zákon uvedený v obžalovacím spise.

Podle § 320 tr. ř. je porotní soudní sbor povinen, aby sám od sebe, i kdyby tu nebylo návrhu stran, dal porotcům eventuální otázky, byly-li při hlavním přelíčení tvrzeny, to je vyšly-li při hlavním přelíčení na jevo skutečnosti, jež, kdyby byly pravdivy, by podmiňovaly jiné právní posouzení činu, z něhož byl obžalovaný obviněn. Zkoumaje otázku, zda tu jsou podmínky k položení eventuální otázky, má porotní soudní sbor rozhodovati pouze o tom, zda mohou tvrzené skutečnosti odůvodniti podstatu onoho trestného činu, při čemž o otázce, jsou-li tvrzené skutečnosti pravdivé, rozhodují výhradně porotci a nikoli porotní soudní sbor.

Porotní soudní sbor se však tímto v judikatuře a literatuře ustáleným právním výkladem ustanovení § 320 tr. ř. zřejmě neřídil, ba zamítl návrh obhájců obžalovaných A. a B. i obhájců mladistvých obviněných D. a E., aby byly porotcům dány eventuální otázky na trestné činy mírněji trestné a v návrhu blíže uvedené, jediné z toho důvodu, že podle výsledků hlavního přelíčení zůstává podezření, že všichni obžalovaní jednali jako spoluloupežníci — jak tvrdila obžaloba — a že obhajoba obžalovaného C. zůstává ničím nedoloženým tvrzením. Rozhodováním o pravdivosti tvrzených skutečností osobil si porotní soudní sbor právo příslušející výhradně porotcům, nezabýval se však otázkou, zda jsou tvrzené skutečnosti způsobilé naplniti skutkovou podstatu trestných činů, spadajících pod jiný trestní zákon, který není přísnější než zákon uvedený v obžalovacím spise.

Přihlédne-li se však k výsledkům hlavního přelíčení a zejména k obhajobě obžalovaných, na kterou zmateční stížnosti částečně stručně, částečně obšírně poukazují, je zřejmo, že všichni pachatelé popírají, že se n á s i l í m zmocnili peněz a jiných věcí trafikanta N., nebo že se předem dohodli o takovémto činu — to jest o loupeži —. Tak udal obžalovaný A., že bylo pouze ujednáno, že D-ová vezme N-ovi peníze při souloži, a že on (A.) řekl D-ové, aby vzala trafikantovi peníze při souloži. Obžalovaný B. udal, že C. přišel s tím, aby se trafikantovi vzaly peníze z kapsy, a že C. říkal D-ové, aby je vzala trafikantovi z kapsy, až s ním bude souložiti, obžalovaný C. pak uvedl, že A. přišel na to, že by D-ová mohla trafikantovi vzíti peníze, že mu A. a B. říkali, že se v hostinci smluvili, že vezmou trafikantovi peníze, a jednak že mu říkali A., B. a E-ová, že navedli D-ovou, aby šla s trafikantem a vytáhla mu peníze z kapsy a aby je hodila na zem, že je A. a B. seberou. Kdežto obviněná E-ová udala, že D-ová měla vzíti trafikantovi tašku s penězi, že ji k tomu měl C. s A-em a že D-ová souhlasila, neuvádí obviněná D-ová nic, co by mluvilo o smluvené loupeži nebo krádeži. Z obhajoby jmenovaných obžalovaných však ani neplyne, že by snad aspoň později došlo k takové úmluvě, třeba mlčky; obžalovaní popírali, že by se ná-

silí, vykonané na trafikantu N., stalo za účelem zmocnění se jeho věci, tedy že by šlo o loupež. Tak udal obžalovaný A., že sledoval D-ovou s N-em a zůstal (pozadu) s B-em a C-em ze zvědavosti, jak to dopadne a zda se D-ové podaří vytáhnouti trafikantovi peníze. Obžalovaný B. se hájil v ten smysl, že se šel s E-ovou na hřiště dívat, co bude D-ová dělat s trafikantem, a že byl překvapen, že D-ová svolila k souloži, a dal se proto do ní. Z obhajoby obžalovaného C. plyne, že sledoval D-ovou s trafikantem ze zvědavosti a že B. volal, aby tam šli, že N. souloží s D-ovou. Obviněná D-ová udala, že B. odstrčil trafikanta, na ní ležícího, že ji zdvihl a dal jí několik facek. Obviněná E-ová pak uvedla, že B. dal D-ové několik facek za to, že ležela s trafikantem.

Pokud jde o jednání obžalovaných na hřišti, a to především o odnětí věci trafikantovi N., udal obžalovaný A., že C. řekl, že má tašku s penězi a že to rozdělí a že C-ovi řekl, aby mu poslal díl po D-ové, a že měl za to, že C. ukradl trafikantovi tašku se země. Obžalovaný B. udal, že C. říkal D-ové, aby šla a vzala trafikantovi peníze, že leží na zemi, že to D-ová nechtěla udělat a proto že C. šel znovu k trafikantovi a vzal mu peníze, dále že pak A. řekl C-ovi, aby to rozdělil a jeho podíl dal k cukráři, C. pak že peníze rozdělil po 350 K. Obžalovaný C. doznal, že vzal tašku s penězi a tašku na cigarety, které ležely vedle trafikanta, v úmyslu, že je vrátí, ale pak si je ponechal a peníze rozdělil. Obviněná D-ová doznala, že jí C. dal 350 K a říkal, že je vzal trafikantovi. Obviněná E-ová udala, že C. říkal, že vzal trafikantovi tašku, že peníze z ní rozdělil, a že A. odešel dříve a říkal D-ové, aby mu vzala od C-a podíl.

Pokud jde o zlé nakládání s trafikantem N. uvedl obžalovaný A., jsa slyšen jako obviněný, že B. řekl, že dal trafikantovi jednu pěknou; obžalovaný B. doznal, že dal trafikantovi facku a že C. trafikanta kopal. Obžalovaný C. nejprve udal, že trafikanta, ležícího na zemi, kopl do zad, pak to popřel s tím, že se tak jen chlubil, a dodal, že B. kopal trafikanta do obličeje. Obviněná D-ová uvedla, že B. trafikanta shodil a uhodil ho, a že C. trafikanta tloukl. Obviněná E-ová konečně udala, že B. kopl trafikanta do zad a dal mu facku, dále že C. přiskočil a kopal trafikanta do obličeje.

Právě uvedenými výsledky hlavního přeličení bylo předně napověděno, že obžalovaný C. vzal sám trafikantovi N. tašku s penězi a tašku na cigarety, dále že se týž obžalovaný pokusil navést k odcizení peněz D-ovou; dále je napověděno, že ostatní obžalovaní, a to nejen B., D-ová a E-ová, nýbrž i A., který souhlasil s rozdělením peněz, C-em odcizených a učinil opatření o svém podílu, dostali část těchto peněz. Jelikož z ostatních výsledků hlavního přeličení plyne, že byl poškozený N. v této době v bezvědomí, povstalém ze zlého nakládání s ním, tedy že byly uvedené věci odcizeny v čas nesnáze, potkavší okradeného, byla tím u obžalovaného C. napověděna skutková podstata zločinu podle §§ 9, 171, 174 I, písm. c) tr. z. a podle §§ 171, 174 I, písm. c) tr. z. a důsledkem toho u obžalovaných B. a A. skutková podstata zločinu podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186, písm. a) tr. z. a u obviněných D-ové

a E-ové skutková podstata provinění podílnictví na krádeži podle § 3 zák. č. 48/1931 Sb. z. a n. a §§ 185, 186, písm. a) tr. z.

Pokud jde o zlé nakládání s trafikantem N., je napověděno, že na něho vložili ruku pouze obžalovaní B. a C. Jelikož N. utrpěl zlým nakládáním těžké poškození na těle a jelikož není jisto, kdo mu je způsobil, je u obžalovaných B. a C. napověděna skutková podstata zločinu podle § 157, odst. 2 tr. z.

Jelikož, jak z uvedeného plyne, byly u všech obžalovaných napověděny výsledky hlavního přelíčení skutkové podstaty trestných činů odchýlných od oněch, na které zněla žaloba, a to vesměs trestných činů spadajících pod mírnější trestní zákon, porušil porotní soudní sbor zákon v ustanovení § 320 tr. ř., když nedal porotcům vedle hlavních otázek otázky eventuální.

Poněvadž nepoložení eventuálních otázek vůbec a zejména na trestné činy právě uvedené stačí k opodstatnění uplatňovaného důvodu zmatečnosti podle § 344, č. 6 tr. ř., nebylo třeba zkoumat, zda byly výsledky hlavního přelíčení napověděny ještě skutkové podstaty dalších trestných činů, na které jednotlivé zmateční stížnosti částečně poukazují nebo i jiných činů. Takovéto úvahy by byly nadbytečné i vzhledem k tomu, že nelze při novém projednání věci vyloučiti změny ve skutkovém ději, sloužícím za podklad rozhodování o tom, zda a jaké skutkové podstaty trestných činů budou jimi napověděny.

Ježto právem uplatňovaný důvod zmatečnosti podle § 344, č. 6 tr. ř. činí již v uvedeném rozsahu rozsudek zmatečným, bylo vyhověno všem zmatečným stížnostem, aniž bylo třeba se zabývati dalšími jejich vývody, byl zrušen výrok porotců a na něm založený rozsudek ve výroku o vině a důsledkem toho i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisících a věc byla podle § 348 tr. ř. odkázána do příštího zasedání porotního soudu k novému přelíčení a rozhodnutí.

Na porotním soudním sboru bude, aby — řidě se uvedeným již právním výkladem ustanovení § 320 tr. ř. — rozhodl podle výsledků nového hlavního přelíčení, zda a jaké eventuální otázky bude třeba dáti.

Čís. 6422.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 209 tr. z.

Není třeba, aby byl udavač vymyšleného zločinu prvou osobou, od níž se vrchnost dovídá o domnělém zločinu (jeho pachateli).

Pozdější odvolání udání nevylučuje trestnost podle § 209 tr. z.

Stačí, že byly tvrzeny skutečnosti, které mohly odůvodniti předpoklad vrchnosti, že obviněný spáchal určitý zločin.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1939, Zm II 277/39.)

Napadený rozsudek zjistil tyto skutečnosti: Obžalovaná měla známost s řezníkem P. Její rodiče této známosti nepřáli. Dne 7. května 1939